

tel I, medens § 14 findes i Kapitel III, har sin Grund i, at § 7 nævner visse Værker, som ikke ere Genstand for Forfatterret, hvorimod § 14 blot med Hensyn til Værker, der i og for sig ere Genstand for Forfatterret, udtaler, at disses Benyttelse paa visse Maader ikke er en Krænkelse af denne Ret.

Kapitel I.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad der kan være Genstand for Forfatterretten, afviger Lovforslaget ikke væsentligt fra den gældende Ret og fremmede Love. — I den portugisiske Civilcode af 1ste Juli 1887 Art. 575 og det russiske Censurreglement af 1886, hvilke ogsaa indeholde Regler om Forfatterretten, findes særlige Forfrister om private Breve. Det er imidlertid fundet rigtigt i Overensstemmelse med alle nyere egentlige Forfatterretslove ikke i Lovforslaget at optage særlige Regler herom. Brevskriveren vil herefter dels i Henhold til den almindelige Regel i § 1 være beskyttet mod Offentliggørelse, naar Brevet efter sit Indhold er at anse som et selvstændigt Værk, dels i Henhold til Straffelovens § 220, for saa vidt Offentliggørelsen vilde være en Krænkelse af Privatlivets Fred. For saa vidt videre gaaende Regler maatte anses ønskelige, have de i alt Fald intet at skaffe med en Lov om Forfatterretten. Særlig vilde Optagelsen af et almindeligt Forbud mod Offentliggørelse af private Breve baade i sig selv være uheldig, idet dette vilde føre for vidt, og det vilde navnlig ogsaa friste til urigtige Fortolkninger af Lovens Bestemmelser om, hvad der i det hele er Genstand for Forfatterret.

Derimod gaar Lovforslaget betydeligt videre end den gældende Ret med Hensyn til Spørgsmaalet om Forfatterrettens Indhold. Dels hjemler det en videre gaaende Eneret til Mangfoldiggørelse (Afskrivning), dels gives der Forfatteren en begrænset Eneret til at lade sit Værk oplæse og komponisten Eneret til offentlig Udførelse — ikke blot ved dramatiske-musikalske Værker. Endelig gives en videre gaaende Beskyttelse mod Oversættelser.

Det er Lovens Princip, at enhver Form af Offentliggørelse indenfor en vis Tidsgrense er Forfatteren forbeholdt; dette er ogsaa de fleste nyere Loves Standpunkt, medens den gældende Ret kun hjemler Eneret til visse Arter af Offentliggørelse.

Forfatterens Eneret til Oplæsning

hører til de Retfærdighedskrav, som den nyere Retsvidenskab med Enstemmighed har opstillet, At Retten kun foreslaas indrømmet i 5 Aar, jfr. § 24, er begrundet i, at der savnes tilstrækkelig Erfaring for, om Indrømmelse af en videre gaaende Ret ikke vilde kunne blive til Skade for den almene Oplysning, medens den økonomiske Interesse for Forfatteren vistnok væsentligt knytter sig til den første Tid efter Værkets Offentliggørelse og derfor maa anses fyldestgjort ved Reglen i § 24.

Det er allerede ovenfor bemærket, at Indrømmelse af en almindelig Beskyttelse mod Oversættelser i mindst 10 Aar er en Betingelse for Tiltrædelsen til Bernerkonventionen af 1886. En hertil sigtende Regel er derfor optagen i Lovforslagets § 4. Her er endvidere foruden en Bestemmelse svarende til Lov af 24de Maj 1879 § 1, der selvfølgelig maa bibeholdes¹⁾, optaget en Regel (Paragraffens tredje Stykke), hvorefter Forfatteren, naar et Værk samtidigt eller dog i Løbet af et Aar er udkommet paa flere Sprog, har Eneret til Oversættelse i disse Sprog. Bestemmelsen betegner et ikke uvæsentligt Skridt henimod Gennemførelsen af den Tanke, at Oversættelsesretten er en naturlig Bestanddel af Forfatterretten²⁾ og derfor begrebsmæssig burde nyde samme Beskyttelse som andre Sider af denne, en Fordring, som den nyere Retsvidenskab med Bestemthed hævder. En tilsvarende Regel findes, men kun³⁾ hvor Værket samtidigt er udkommet i flere Sprog, i norsk Lov af 8de Juni 1876 § 15 c, svensk Lov af 10de August 1877 § 3, jfr. Lov af 10de Januar 1883 § 3, 1ste Stykke, samt finsk Lov af 15de Marts 1880 § 6, 1ste Stykke. At indskrænke Reglen til kun at gælde, hvor Offentliggørelsen i de flere Sprog sker samtidigt, vilde imidlertid være ubilligt mod Forfatteren. Der vilde herved undværes et naturligt Pres paa ham, idet han for at sikre sig Eneret til Oversættelse maatte vente med Værkets Udgivelse, indtil alle Oversættelserne vare færdige, hvilket i mange Tilfælde vilde gøre den tilsigtede

¹⁾ Da Afsættelsen af Lov af 24de Maj 1879 § 1 hverken er nysgjort eller tydelig, er Bestemmelsen her omvredigeret.

²⁾ Dette er den franske Rets Regel, jfr. Pontillet's *Traité théorique et pratique de la propriété littéraire et artistique* Nr. 533—34.

³⁾ Derimod gaar den svenske Lov Art. 1, 4de Stykke videre end nærværende Forslag, idet Forfatterens Eneret til Oversættelse kun er afhængig af, at den er udgivet inden 5 Aar.